

Sygn. akt II CZ 49/07

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Helena Ciepla (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Stanisław Dąbrowski

SSN Tadeusz Żyźnowski

w sprawie z powództwa K.W.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 maja 2007 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 19 kwietnia 2007 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2007 r. odrzucił skargę kasacyjną powoda K.W. od wyroku tego Sądu z dnia 12 grudnia 2006 r., jako niedopuszczalną z tej przyczyny, że dotyczy roszczenia majątkowego, a wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Powód w zażaleniu na to postanowienie zarzucił naruszenie art. 22 oraz art. 26 k.p.c. oraz błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się w niewłaściwym obliczeniu wartości przedmiotu zaskarżenia.

W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód w pozwie skierowanym przeciwko P. – Spółce Akcyjnej wnosił o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 56 286,95 zł, na którą składała się kwota 7 095,66 zł tytułem waloryzacji sumy ubezpieczenia z polisy posagowej oraz skapitalizowana renta z tytułu trwałej niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania umowy ubezpieczenia.

Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda kwotę 7 095,66, w pozostałym zakresie powództwo oddalił. Wyrok ten powód zaskarżył apelacją w części oddalającej powództwo w zakresie żądania renty, którą Sąd Okręgowy w Ł. oddalił. Od tego wyroku w części oddalającej apelację powód wniósł skargę kasacyjną, która została odrzucona, jako niedopuszczalna ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia.

Powód w zażaleniu zarzucił naruszenie art. 22 oraz art. 26 k.p.c. oraz błąd w ustaleniach faktycznych wyrażający się w niewłaściwym obliczeniu wartości przedmiotu zaskarżenia.

Stanowisko Sądu Apelacyjnego o odrzuceniu skargi kasacyjnej nie może być skutecznie zwalczane, albowiem znajduje ono uzasadnienie w art. 398² § 1 k.p.c. zgodnie z którym, skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawach o prawa majątkowe, w których wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych. Zatem o dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na wartość

przedmiotu zaskarżenia decyduje zakres zaskarżenia apelacją, odpowiadająca mu wartość przedmiotu zaskarżenia i zakres rozpoznania oraz treść rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji.

W rozpoznawanej sprawie powód w apelacji wyraźnie określił, że zaskarża wyrok w części oddalającej powództwo. Sąd drugiej instancji nie miał więc wątpliwości, że zaskarżył tę część wyroku w której oddalono jego roszczenie. Wprawdzie powód w apelacji sprostował oznaczoną w pozwie wartość przedmiotu sporu, powiększając ją o kwotę 7. 095,66 zł, jednakże zgodnie z art. 383 k.p.c. w postępowaniu apelacyjnym można jedynie rozszerzyć żądania pozwu w sprawach o świadczenia powtarzające się, co do świadczeń za dalsze okresy. Warunku tego nie spełnia sprostowanie omyłkowo oznaczonej w pozwie wartości przedmiotu sporu.

Zatem niezależnie od tego, jaką wartość przedmiotu zaskarżenia powód wskazał w apelacji, stanowiła ją tylko część oddalonego powództwa i konsekwentnie stanowi wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną, a więc kwota 49 191,34 zł. Skoro nie przekracza ona progu dopuszczalności skargi kasacyjnej, Sąd Apelacyjny słusznie odrzucił ją jako niedopuszczalną, co przesądza o bezzasadności zażalenia i skutkuje orzeczenie jak w sentencji (art. 394¹ k.p.c. oraz art. 398¹⁴ k.p.c.).